

nº leg. 4238
CEDOO
FONS
A. VILADOT

GUINARDO

associació de veïns
"JOAN MARAGALL"
BUTLLETI Nº11

ELECCIONES SINDICALES '75

LAS ELECCIONES DEL CAMBIO

LAS ELECCIONES DEL CAMBIO

Las presentes elecciones sindicales aparecen en momentos de gran tensión y en los que el sistema económico-político del país parece tambalearse, no tanto por la crisis económica como por como por la gran actividad política de grandes sectores del país, tradicionalmente silenciosos, que reclaman a grandes voces su participación, en una palabra: la democratización a todos los niveles de la vida social española. Por todo ello, no debe extrañarnos lo más mínimo el que el presente proceso electoral se haya debatido en el Ministerio durante varios meses, así como el que las nuevas normas que deberán regirlo contengan tantas, y tan importantes restricciones.

En los últimos cuatro años ha habido un gran proceso de concienciamiento por parte de la masa asalariada del país, así hemos asistido a huelgas que hace unos años hubieran parecido utopías al mayor de los revolucionarios, e incluso a tomas de posición de sectores en que la lucha obrera nunca había podido penetrar por formar parte de las llamadas "clases intermedias", (funcionarios, banca, etc.) Así se ha ido creando una idea clara en la mente de todos: la consecución de un Sindicato efectivamente obrero y realmente representativo de los derechos de sus afiliados.

El sindicalismo vertical ha visto cómo hombres con ideas muy claras sobre lo que debe ser la función negociadora del Sindicato parecían dispuestos a irrumpir en el sistema y renovarlo profundamente, en perjuicio de aquellos otros que apoltronados en sus sillones de Presidentes de UTT, concejales, procuradores por tercio sindical, etc., no quieren ser echados y encima encarados por su función durante su período de mandato.

Las nuevas normas han saneado un poco el ambiente para todos ellos, pero, no obstante, es un hecho claro que las presentes E.S. han despertado el interés de los sectores del trabajo, mucho más que en el 71 y el 66, a pesar de la escasa publicidad dada por la Organización Sindical en el presente año, que contrasta con las grandes campañas de información de las anteriores, y que las candidaturas son mucho más serias y conscientes a pesar de las trabas.

Que los sectores dominantes desean un fracaso total en las Elecciones Sindicales está a la vista. En el poco tiempo que hace que se conocen las fechas exactas de la convocatoria, ya han habido despidos de trabajadores que se preparaban para su candidatura en bastantes empresas de la Provincia, asimismo, se han denegado mesas redondas sobre el tema, asambleas de trabajadores y una gran cantidad de actos relacionados todos con la problemática de las elecciones, ello por sí solo da una idea de lo que puede significar el que de ella salgan hombres combativos y honrados, verdaderos representantes del trabajador y defensores por encima de todo de sus reivindicaciones.

Cerrar estas líneas sin expresar nuestra preocupación por el desarrollo que vayan a tomar estas elecciones en el país Vasco, sería dejar al pez sin agallas. Creemos necesario apuntar nuestra solidaridad con que se aplase el presente proceso electoral hasta no se levante el Estado de Excepción, para que la base obrera vasca pueda ejercer su derecho al sufragio sin presiones de ningún tipo.

sindicato
democrático

falten 20.000 llits hospitalaris a barcelona, província

Sant Pau, pel seu caràcter general, no supleix la manca d'un hospital al barri

El Guinardó, amb més de 60.000 habitants (segons el cens de 1970) necessita com a òptim -recomanat per l'Organització Mundial de la Salut (OMS)- per atendre les necessitats d'hospitalització del barri, un hospital de 600 llits (10 llits per 1000 habitants).

Dins del barri existeix un hospital, el de Sant Pau, amb 830 llits, dels quals només 450 són concertats amb la Seguretat Social, però aquest hospital no és del barri, ni tan sols és de Barcelona, sinó que és de tota la província. Així, arriba un moment, com el dia 28 de gener passat, que la saturació de malalts, que ja és crònica als hospitals (amb llistes d'espera de mesos per visitar-se i per operar-se), arriba a un límit màxim i l'hospital de Sant Pau ha de tancar les portes, negant l'assistència durant unes hores a les urgències.

Això passa perquè només el barri del Guinardó sol ja necessita un hospital gairebé tan gran com el de Sant Pau.

Creiem que el problema sanitari, com el d'ensenyament, urbanisme, laboral, etc. no és pot tractar ni molt menys de solucionar a nivell de cada barri per separat, sinó a nivell general. Per això, ens ha semblat important la denúncia feta per la Secció de Metges d'Hospitals del Col·legi de Metges sobre els déficits d'equipament hospitalaris a la província, de la qual fem resum.

Si la societat en què vivim fos "sana" és a dir: vivendes sanes i suficients, ciutats sense pol·lució, aliments naturals i no contaminats, zones verdes i esportives per tot arreu, treball racional i no alienador, educació sanitària, etc., etc., potser necessitaríem demanar menys hospitals i menys metges. Però que avui faltin, només a la província de Barcelona, 41 hospitals de 500 llits ens sembla una situació que ha de ser denunciada contínuament i és tasca de tota la població l'aconseguir-lo.

RESUM DE LA DECLARACIÓ DELS METGES

Llits hospitalaris que el sector públic ofereix a la província de Barcelona:

Barcelona capital	4.558 (2'5/1000 hab.)
Cordó comarca Barn.	1.789 (1'6/1000 hab.)
Resta àrea metr. B.	1.143 (1'3/1000 hab.)
Resta província B.	252 (0'8/1000 hab.)

El promig, per tant, és de 1'75 llits per cada 1000 habitants.

Si hi sumem els llits de centres privats s'arriba a 4'73 per 1000. Cal assenyalar que el 1967 hi havia 5'6, cosa que demostra que, en lloc d'anar endavant, durant aquests anys hem perdut llits (o bé no se'n han fet de nous i la població ha crescut).

Actualment, fan falta a Barcelona 20000 llits per poder arribar a la mitja òptima que proposa la OMS de 10/1000. Això suposa construir, com a mínim, 40 hospitals amb 500 llits. D'aquests llits, 15 pertocarien a Barcelona i la resta repartits per tota la província principalment els caps de comarca, de manera que s'eviti que es vegin obligats, com fins ara, a traslladar-se a Barcelona.

Els metges que fan la declaració només saben veure en l'augment de llits hospitalaris la solució tant als problemes dels usuaris de la medicina com els dels professionals: atenció adequada als uns i treball per als altres.

FINS QUAN ?

Totes aquestes dades -i l'experiència concreta de cadascú de nosaltres a l'hora d'anar a un hospital- ens han de moure com dèiem abans, a una denúncia constant. No pot ser de cap manera que cada dia augmenti la desproporció entre llits i habitants, que els malalts, com si es tractés d'una instància, se'ls digui "vuelva Vd. mañana"; que el caos hospitalari vagi acompanyat de vegades de sancions als treballadors sanitaris que ho denuncien -com a St. Pau ara fa poc-. No, no pot ser.

El record de les xifres que fa poc s'ensenyaven triunfalment dels increments de llits "turístics" ("este año, tantos miles más que el año pasado de camas turísticas") encén la sang davant de l'enorme dèficit de llits sanitaris.

Nota: La Vocalia de Sanitat de l'Associació està realitzant un estudi dels equipaments sanitaris del barri i les seves necessitats reals que inclourà l'estudi de l'hospital de St. Pau, així com el problema de la Seguretat Social al barri de forma més exhaustiva.

el conflicte dels p.n.n.

Pensem que encara que als diaris hagi sortit continuament informació sobre els nostres problemes i els de l'ensenyament en general, és important fer en aquest butlletí una explicació de la nostra vaga.

Els PNN (Professors No Numeraris) som el personal docent de la Universitat que no tenim lloc fixe; som el grup més nombrós dins de moltes Universitats (913 PNN enfront de 86 Numeraris a l'Autònoma); contrastant amb això ens trobem amb sous baixos (per un professor ajudant amb dedicació exclusiva, 40 hores a la setmana, és de 13.600 ptes. al mes) i contracte no laboral que pot ser trencat a qualsevol moment i que, en la majoria de casos, no està formalitzat en començar el curs. D'altra banda, en general, tampoc no podem intervenir en l'elaboració de plans d'estudi o d'investigació, organització de departaments i facultats, etc.

Vist això i tenint en compte els problemes de tot l'ensenyament, després de diverses discussions per departaments i facultats vàrem elaborar, a principi de febrer, una plataforma reivindicativa mínima de 4 punts:

- Augment linial de 10.000 pts. Escala mòbil de salaris.
- Contracte laboral amb participació democràtica de tots els estaments en la contratació.
- Reapertura immediata de la Universitat de Valladolid i de les altres Facultats tancades.

- Readmissió de tots els professors separats de la docència a la Universitat per causes no acadèmiques i anul·lació de totes les sancions dins de tots els nivells de l'ensenyament.

Es va formar una comissió de 6 PNN representativa del districte de Barcelona que s'ha anat reunint amb la coordinadora de totes les Universitats de l'Estat Espanyol i que ha portat els contactes amb el Ministeri. Aquests contactes no han portat fins al moment, a cap millorament real.

Durant aquests mesos de vaga a Barcelona, hem intentat que no es tractés d'una pèrdua de temps, sinó que hem anat realitzant assemblees, actes culturals i diversos tipus d'activitats que ens poguessin fer veure el que hauria de ser una Universitat democràtica, crítica i científica de manera que serveixi a les veritables necessitats de tothom.

A les últimes assemblees ens hem plantejat molt seriosament el moment perillós que travessa la nostra vaga degut als exàmens. És evident que si nosaltres seguim la nostra vaga, els exàmens no es podran fer, tant per falta de professorat com perquè els alumnes no han rebut un nombre suficient de classes. Som conscients que això pot produir un perjudici als alumnes i, en conseqüència, a les famílies. De totes maneres, hem de tenir en compte que l'ensenyament a la Universitat s'ha anat degradant, de

gut a la política del Ministeri, d'any en any, i el que ha d'interessar a la comunitat es que els exàmens, classes i títols serveixen per alguna cosa. Des d'aquest punt de vista la nostra vaga va en la mateixa direcció que les reac-

cions populars contra els exàmens d'entrada a la Universitat i la selectivitat amb general, o contra la manca de places escolars i planificació correcta a l'EGB, BUP i Formació Professional.

universidad, crónica de un caos

Los últimos acontecimientos en cuanto al final de curso universitario, hace que tengamos que actualizar esta información.

La realidad es que la opción de los PNN colocaba en una situación delicada al mundo estudiantil. Nuestra decisión era caótica. El Ministerio no aceptaría nunca este paso. Las sanciones se sucederían y los estudiantes perderían irremediabilmente un curso, los alumnos de COU no tendrían plazas vacantes para entrar y este desfase en la cronología de la enseñanza podría acarrear serios perjuicios a distintos sectores de la sociedad.

Haciendo alarde de esa democracia, que todos señalan tan necesaria, se convocó una asamblea de distrito (a nivel de PNN) para tomar una decisión conjunta. La respuesta fue rotunda: NO a exámenes!, se otorgaría el Aprobado General Político. Sin embargo, gran número de estudiantes no entendía la postura tomada por sus enseñantes y exigieron, a nivel de facultad y departamentos, soluciones particulares. Así, había varias opciones:

1. No hacer exámenes y perder el curso. Boicot.
2. Hacer exámenes de la materia dada.
3. Hacer trabajos individuales o colectivos.
4. Recensión de libros.
5. Se aceptaba el Aprobado General Político.

Salvo alguna Facultad, donde ha sido bien acogido el AGP (el Aprobado General Político), otras han tomado diversas salidas, de acuerdo con las opciones apuntadas. Sin embargo, las papeletas de exámenes fueron repartidas por bedeles y las fechas de los exámenes puestas en los tablones de anuncios.

Teóricamente, y en sufragio mayoritario, se tenía que haber dado el Aprobado Genral, pero al no ser aceptado éste por los alumnos (unos porque aspiraban a sacar buena nota, y otros porque veían en el aprobado general una especie de "soborno" de los PNN para tenerlos contentos), y por algunos profesores no asistentes a la Asamblea citada, cada profesor tuvo que acondicionar su postura a la de sus alumnos; si bien por parte de algunos profesores PNN se tomaron posturas más radicales: No habiendo asistido a la asamblea de distrito y no habiendo votado por el aprobado general, por consiguiente; desescucharon totalmente los argumentos de sus alumnos y procedieron a la ejecución de exámenes de una forma antidemocrática y antipedagógica, ya que el alumno se jugó la asignatura a una carta: la del profesor.

En líneas generales, la cuestión ha quedado así: los profesores que votaron el aprobado general, lo han concedido a aquellos alumnos que lo han querido así -por mayoría-, si los alumnos no aceptaron esta opción, democráticamente se ha llevado a cabo cualquier de las otras opciones mencionadas y elegidas por los alumnos.

Los profesores que no votaron el aprobado general se dividen en dos grupos: los que han tenido en cuenta la opinión del alumno para elegir su propia prueba evaluatoria y los que han aceptado el examen impuesto por el Ministerio.

UNA ALMOINA, SI US PLAU...

Uns pocs mesos abans d'aquest maig, Barcelona es veia envaïda per un eixam de grupets proveïts d'unes guardioles, banderetes, banderins, etc... que portaven l'ensenyà de la Creu Roja. El 14 de maig l'espectacle tornà a repetir-se a la nostra ciutat, ara amb la jornada contra el càncer. Marqueses, marquesetes, mullers de batlles, i d'altres "personalitats", totes elles amb el denominador comú de les seves múltiples i ostentoses joies, deixaven veure darrera de les taules del carrer -disposades per aquesta finalitat tan caritativa- els seus pentinats especials per l'ocasió, junt amb els seus perfums, pinta-llavis, pinta-nassos...

El primer que caldria preguntar-se després d'aquests anuncis tan tràgic-sentimentals disposats pels carrers, i tramesos per d'altres mitjans de difusió, és quants hospitals oncològics es podrien bastir arreu, amb els diners en metàl·lic valors, propietats, etc. que posseeixen aquests sectors tan distingits i caritatius del país, si en lloc d'ésser acumulats en aquestes minories, fossin posats al servei de la societat. Per altra banda, creiem que és aquesta mateixa gent qui en lloc d'aprofitar els espais que queden en el nostre barri, per construir els serveis que tant ens manquen (hospitals de tota mena -recordant que no en tenim ni un de pasiquiàtric, i que el SOE no es fa càrrec d'aquests malalts-, escoles públiques, espais verds, centres culturals, etc.), aquestes persones, doncs, prefereixen muntar-hi les gran mobiliàries i els grans bancs, perquè així en treuen més profit. A que ve, doncs, la mascarada d'aquestes jornades tan "caritatives"?

I encara més, ara deixant apart aquest muntatge teatral, i maldant per veure com hauria de ser la financiació d'aquest servei tan essencial com pot ser l'hospital oncològic de Barcelona. Creiem que els ciutadans normals i corrents no hem de pagar un plus per aquests afers, ja que amb el que es paga a la Seguretat Social tindria "l'obligació" de disposar de tot tipus de serveis, amb caràcter gratuït a l'hora de l'assistència mèdica. Per altra banda, les entitats de tipus públic, com poden ser l'Ajuntament, Diputació Provincial, etc., són les que haurien de fer-se càrrec també de la subvenció dels serveis de la ciutat i

que aquests serveis fossin posats al servei dels ciutadans.

Donar una almoïna en aquestes diades, ens pot fer creure que ja estem fent quelcom pel bé social. Això és el que ens volen fer creure, però al llarg de tant de temps d'ensarronament d'aquest i d'altres tipus, creiem que aquest no és el camí vàlid. Creiem que la solució d'aquest problema vindrà donada per una pressió contínua a les entitats públiques (per altra banda abastides amb els diners dels ciutadans), perquè siguin elles que financin aquests afers; i també maldar perquè aquest capital acumulat en unes minories sigui posat a mans dels veritables propietaris, que són la població en general, o sigui, posat al servei d'aquesta població.

La vocalia de Sanitat, recentment formada, d'aquesta Associació, a part de negar-se a donar ni un duro per aquestes enganyifes, treballa perquè els serveis sanitaris del nostre barri siguin suficients, de caràcter públic i gratuït, i denuncia la manca actual en què ens trobem d'aquest servei tan vital.

Esperem la vostra col·laboració.

VOCALIA DE SANITAT

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

CAP A LES FESTES DE MAIG 1976

Han passat les festes de maig. Les botigues i els carrers del barri han mostrat els llampants cartells, però la participació del barri podia haver estat més gran. Com dèiem en l'anterior butlletí, ens agradaria molt que fossin unes festes de tot el barri, que totes les enti-

tats -i n'hi ha ja més d'una dotzena- hi participessin. Si aquest any no ha estat possible, no ho oblidem el proper. Mentre esperem les festes de maig de 1976, volen dir-vos que la vocalia està mancada de gent. Necessiten saba nova!.

--- ---

SARDANES

A la Pl. Maragall. Malgrat estar envoltats de trànsit, vam ballar al so de la Cobla Badalona. S'estrenà "La flama de la sardana", amb lletra de Pere Elies i música de Tomàs Gil Membrado.

Curts: Nostre poble té un cant,
el seu cant que és un himne;
és un himne fet música
que la cobla agermana
en rodones florents:
joventut i vellesa
tot donant-se les mans.

Cada cercle és un flam
i un cant d'abrandament
amb rialla joiosa
Cada cercle és la flama
amb colors de la terra
com ramell d'esperances
que il·lumina el bon poble.

Llarg: La sardana és la dansa
que teixeix germanor:

Quatre flames enceses,
quatre flames de llum,
quatre flames d'amor,
quatre flames vibrants
que recorren la terra

I cada any, com a símbol
d'aquest foc tan sagrat,
nostra flama és ofrena
entre els pobles germans
amb olímpica gesta,
portadora de pau,
portadora de llum.

Quatre flames enceses,
quatre flames de llum,
quatre flames d'amor,
quatre flames vibrants
que recorren la terra.

EXPOSICIONS

La retrospectiva i la fotografia actual ens mostrarem el que ha estat el Guinardó anys enrera, el que és ara i, sobretot, l'angoixosa imatge del que serà demà si no hi posem remei.

PUTXINEL·LIS CLACA

La xocolatada i els pollets gairabé van estar al nivell dels "Claca".

CAMP DEL SANT MARTÍ

Gràcies a l'èxit de gestions d'última hora, les activitats anunciades al metro Guinardó van poder-se realitzar al camp del St. Martí: el primer Cross del Guinardó, el Concurs d'Idées, vestuari i útils professionals, i el partit de "bèlit", un joc que practicàvem fa ja un grapat d'anys, quan els carrers del barri eren d'una altra manera, amb pocs cotxes, ben nostres. Només necessitàvem talons de sabata usats, bitllets de tren i molta imaginació. No ens calien ni federacions que fessin reglaments ni botigues que venguessin jocs.

Cal destacar que al marge d'aquestes activitats, tots els nens que van anar al camp del St. Martí amb les seves pilotes van poder jugar, cosa que normalment els està vedada.

CINEMA I MUSICA JOVE

Van ser les activitats amb més afluència de gent: tres films i deu conjunts amb una durada de set i quatre hores, respectivament.

RECITAL DE CANÇÓ I POESIA

"Coses, grup de cançó popular", amb poemes i cançons pròpies, d'autors contemporanis i del segle passat.

Celedoni Fonoll, amb poesies d'autors molt nostres, com Salvat-Papasseit, Espriu, Martí Pol, Vicenç Andrés Estellés, Màrius Torres... També del rector de Vallfogona, Francesc Vicenç Garcia, poeta barroc del qual es commemora aquest any el 250 aniversari de la mort.

BUNYOLS URBANÍSTICS AL BARRI

El diumenge 11, de la mà de la vocalia de urbanisme, vam fer una visita a alguns bunyols urbanístics del barri i vam tenir una visió panoràmica, des de dalt del cinturó de ronda, del "Parc de les Aigües", que volem que sigui obert al públic.

Finalment, al local de l'associació tingué lloc la cloenda de les festes.

NOTICIES...

EL CINTURÓ DE RONDA ESTRENY

El I Cinturó de Ronda torna a ocupar el primer pla de l'actualitat urbanística: El tribunal Suprem, d'una banda, ha declarat improcedent el tros construït de la Pl. Cerdà a la Pl. Lesseps, donant a títol pòstum la raó als veïns; d'altra banda són insistents els rumors que parlen d'una nova aprovació del tros St. Quin - Meridiana, suspès ja fa temps per una sentència del Tribunal Contenciós Administratiu que van guanyar els veïns. Malgrat les lleis i l'opinió majoritària contràries, el Cinturó continua avançant dins del nostre barri. Hi ho fa enmig de "misteris" que els veïns de la Ronda Guinardó, entre els carrers Padilla i Cartagena, volen veure aclarits abans que no sigui massa tard. Després d'una entrada "triomfal" al barri amb un desastrós pas elevat, el Cinturó pot continuar creant nous i greus problemes a mesura que avança cap al carrer Cartagena.

El projecte aprovat dibuixa unes calçades de servei per als veïns de la Ronda de Guinardó, de manera que es puguin comunicar fàcilment amb la resta del barri. Però les obres que actualment s'executen entre Padilla i Castillejos, junt amb certes "informacions confidencials" fan pensar en un canvi de pla, de manera que el Cinturó es desplaçaria cap a les cases tot menjant-se les vies de serveis. Això, si fos veritat,

significaria que el veïnat es trobaria bloquejat de tal manera que l'única comunicació que els quedaria seria continuar pel Cinturó en pas elevat fins a la Pl. Lesseps, tenint en compte que el carrer Castillejos queda tallat a l'alçada de la Ronda Guinardó. Quin bunyol!

Aquesta confusió i possible modificació de projectes sembla que es deu als interessos de Túnels del Tibidabo de disposar d'accessos millors i més directes a la boca sur del Túnel de la Rovira que estan construint actualment

A V. de Montserrat hi ha unes senyalitzacions, de moment tapades, per abocar, com sigui, els cotxes cap al Cinturó i cap al Túnel. Tot sembla disposat a assegurar accesos, sense rumiar massa els enormes problemes de comunicació que es crearan als veïns de la Ronda Guinardó i a tot el barri en general.

Davant aquestes negres perspectives l'Associació i els veïns hem dirigit un escrit a l'Ajuntament demanant que es deturin les obres fins que no s'informi al mateix barri, d'una manera pública, a través de la Conselleria del districte de quins són els projectes a aprovats i a què responen les obres que actualment s'estan realitzant.

NO ALS FETS CONSUMATS! No al Cinturó i a aquelles obres que a més de no resoldre els problemes del transport urbà, destrossen sense miraments barris sencers. Cal fer tot el possible per que les nostres raons siguin reconegudes ara i no quan ja no serveixi per res.

CORRESPONSAL DEL "MUSEU D'HISTORIA DE LA CIUTAT" AL GUINARDÓ.

A fi d'evità la pèrdua d'objectes d'interès històric i arqueològic aquest museu de la ciutat disposa als diversos barris de corresponsals. Tothom que tingui notícia d'algun element que corre perill o bé que val la pena de conservar pot fer-ho arribar a l'Associació o, també, directament al corresponsal que des d'abril ha estat anomenat al Guinardó:

Estanislau Torres

Rbla. Volart 11, 1r. 2a., esc. 2a.

¡ YA TENEMOS LOTERIA!

Vayan a buscar el premio gordo
en **LOTERIA 72**

Gran surtido de NUMEROS y
SERIES COMPLETAS

- Se reservan décimos -

.....
Avda. V. MONTSERRAT, 155

- Butlletí de l'Associació de Veïns
"Joan Maragall" - La Bisbal 40-42
- IMPRIMEIX: C. Xaloc. Concepció
Arenal, 261, Barcelona - 16
- Dipòsit Legal B-39514-1973

*Copisteria Xaloc ha col.laborat
en l'edició d'aquest Butlletí.*

*Estem al vostre servei
al carrer Concepció Arenal, 261,
(tlf. 349 58 04)
de 10 a 2 h. i de 4 a 8h.*

**ESCOLA
ESTEL**

**escola de barri
pels nens del barri**

**E.G.B. 1.ª etapa
E.G.B. 2.ª etapa
Parvulari
Maternal
B.U.P. (en preparació)**

MATRÍCULES:

dilluns, dimecres i divendres de 8 a 9 del vespre

ESCOLA ESTEL

Pge. Alt del Turó, 13 i 22 (Guinardó)

UNB
Unió de Nens del Barri
CEDOC